

Associacions col·laboradores

Portes de la Real Basílica de la Mare de Deu dels Desamparats.
Huit panells de bronze en escenes vinculades a l'imatge i advocació de la Patrona de la Ciutat i Regne de València.

Tots els dies 9

- 51 -

9 de febrer de 2019

(Esplanada del MUVIM. València ciutat.)

Octavio Vicent Cortina

(València ciutat, 1913 - 1999)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

OCTAVIO VICENT

(València ciutat, 1913 -1999)

Salvador (Octavio) Vicent i Cortina naixque en València ciutat, en el carrer del pintor Vilar, una travessia del carrer Alboraya, propet del Pont de Fusta i dels Jardins del Real, el 25 de desembre de 1913, fill de Carmel Vicent Suria i de Salvadora Cortina Lluna, mestra. Fon el primogenit de sis germans: Carmelo, Vicent, Carmen, Amparo i José Vicente. Des de la seua infància estigue en contacte en el mon artístic: son pare era escultor i el seu padri, Josep Ponsoda, imager.

La seua formació escolar s'inicià en Carpesa, a on els yayos paterns, llauradors, tenien una propietat, i proseguí estudis en les Escoles Pies de la capital valenciana. En 1929 son pare rep l'encarrec de realisar l'imageria per a l'iglesia dels Carmelites Descalços en Madrid i la família se trasllada ad aquella ciutat. A l'any següent ingressarà en l'Escola Superior de Belles Arts de San Fernando, a on es formarà primerament en dibuix, encara que acabarà decantant-se per l'escultura. En 1935 conseqüi, per oposició, la pensió Piquer de la Real Academia de Belles Arts de San Fernando, lo que li permete viajar a Italia, a Roma i Florencia, seguir allí els seus estudis i moure's entre els ambients artístics d'estes dos ciutats. Quedarà impressionat especialment per les obres escultòriques clàssiques i per l'art renaixentista de la Toscana. En aquell ambient, i admirador de la figura de l'emperador Octavi August, decidix canviar el seu nom pel d'Octavio Vicent, que es com se'l coneix artísticament. Durant la seua època d'estudiant participà en el sindicat estudiantil F. U. E., i en l'arribada de la II República el seu posicionament ideològic el durà a ser cofundador del sindicat S. E. U., d'orientació falangista.

Vixque la Guerra Civil espanyola en València, amagat en distints domicilis de familiars. Realisà, per a fer front a les penuries econòmiques, algun treball per a fer falles, i a la fi de la guerra començà a rebre algun encarrec per a esculpir imatges religioses. Llavors, l'Academia de BB. AA. de San Fernando li permet proseguir en la beca, lo qual aprofita per a viajar i estudiar en Valladolid, Palència i Barcelona; en esta última ciutat no es troba motivat per les vanguardes que en ella imperen i acaba per decantar-se pel tall clàssic i sense aditaments. Treballarà la fusta, el marbre, la pedra i el bronze.

En 1941 retorna a València, a on començà a rebre encarrecs d'imageria. Ací contraura matrimoni, en 1944, en Trinitat Palau Granell, filla del mestre Palau. Seguix acumulant mèrits i fama i en 1945 conseqüi el seu primer reconeixement al lograr la tercera medalla en l'Exposició Nacional de Belles Arts en l'obra "El martir", una representació en algeps de sant Sebastia. En 1947 guanya la càtedra de Modelat al Natural de l'Escola de Belles Arts de St. Carles de València, i en 1948 obte la segona medalla de l'Exposició de Belles Arts de Madrid en els relleus "La música profana" i "La música religiosa". De nou concursà, en 1950, en este certamen i obte, en l'obra "Les aiguadores", la primera medalla.

Entre 1956 i 1957 residix en París becat pel Ministeri d'Assumptes Exteriors, període en el que visità diferents països de l'entorn; posteriorment fruirà d'una pensió per a ampliar estudis en Roma concedida pel Ministeri d'Educació, en lo qual acabarà el períple formatiu.

A l'hora de classificar la seua obra, els estudiosos la califiquen d'academicista i de tall clàssic, vinculant-lo a les característiques pròpies del Renaixement italià, moviment del que se sentia admirador. Sense dentindre's a citar l'amplia producció d'imatges religioses per a diferents iglesies i ordens, destaquem, entre les obres seues en la ciutat de València, la font de l'Universitat en la plaça del Patriarca (1964), el monument al Mestre Serrano (1965), l'estatua de l'arquebisbe Olaechea (1977), la d'Arnau de Vilanova en l'Hospital Clinic (1968), el monument a St. Josep, en el pont homònim (1951) o l'imatge pelegrina de la Mare de Deu dels Desamparats (1966). Ad ell se li deu el retaule de l'altar major de l'iglesia archiprestal de Xixona, dedicat a l'Assunció (1973-1976), el monument a Felix Rodríguez de la Fuente en el Zoo de Madrid (1981), el monolit a Jaume I en Alzira (1972), el monument a Juan Ramón Jiménez Matecón en Moguer (1981-1982) o als papes Borja en Xativa (1962), per citar-ne alguns. Te obra en Toledo, Salamanca, Murcia, Ciutat Real, Terol, Conca, Sevilla, Burriana, Benicassim, Castello, Manises, Alacant i Gandia, entre unes altres poblacions, i també en l'estranger, destacant el monumental Via Crucis per als PP. Carmelites Descalços en Managua. La seua darrera obra foren els huit bronzes que adornen les portes de la Basílica de la Mare de Deu dels Desamparats, elaborats entre 1993 a 1997 i donats en 1999, els quals foren colocats en 2005 pel seu discipul i fonedor Ismael García, sent considerada esta com la seua obra postuma.

En la seua faceta d'artista faller, de la qual no se sentia massa orgullós, destaquen la falla "La correguda de bous surrealista", sobre el bocet que feu Dali (1954) i que se plantà en l'actual plaça de l'Ajuntament, a l'igual que la que elaborà per al mateix emplaçament en 1971 que representava el Colos de Rodes. Te mes producció en este sentit.

Enviada en 1977 i en 1978 es casa en Concepció Calderón González, natural de la localitat d'Altura.

Octavio Vicent gojà de molts reconeixements i el seu palmares es extens; ademés de les distincions ja mencionades, destaca l'ingrés com a Acadèmic de Número en la Real Academia de Sant Carles de València en 1963, la càtedra en la Facultat de Belles Arts de l'Universitat Complutense de Madrid (1980) o la concessió de la Medalla d'Or de l'Academia de Belles Arts e San Fernando (1984). En 1982 s'inaugurà en Xixona un museu de caràcter monogràfic en la seua obra que du el seu nom.

Faltà en València el 20 d'octubre de 1999.

J. M. M.